

Szepesi József

Rokonaim

Rokonaim, az elesettek,
kereszthez senkit nem szegeztek,
s profán bűneikért, ha voltak,
Krisztus nevében meglakoltak.

Rokonaim, az elesettek,
húzzák mindig a rövidebbet;
múlt-marta vérük alig szárad,
már tipor rajtuk az új század.

Rokonaim, az elesettek,
hogy higgyenek a *Hiszekegynek*,
az *Egy Istennek s Egy Hazának*,
ha másságukra nincs bocsánat?

Ezüstnász

Nem szülnek már a hajnalok
nevető hajnalcsillagot,
és nem szülnek már az estek
álmot, mosolyt, szerelmeket.
A dalaink megfakultak
sivár mezsgyéjén a múltnak.
Mélábút, csendet, kint terem
jövönk kertjében a jelen.

Ám kamasz derünk ma visszatér
karján a hetyke ifjúsággal.
S táncra perdül szívünkben a vér,
kacér táncra, az elmúlással ...